

„V čas večera bude svetlo.“

Zach. 14, 7.

Ročník XVIII.

Marec—Apríl 1942.

Číslo 3.—4.

R. A. Taylorová:

OTÁZKA.

Syn Boží kráča popri mne
a trň Mu zdobí čelo.

„Či ešte niet dosť bolesti?
Nedokončil si dielo?“

Zrak plný tesknej výčitky
o bôle svedčí krutom:
„Žiaľ, každá duša Golgatou
a každý hriech mi prútom.“

Prel. —f—

Božie svetlá.

Všetko čiňte bez reptania a bez pochybovania, aby ste boli bezúhonní a rýdci, deti Božie bezvadné uprostred (národa zlého) pokolenia krivého a prevráteneho, medzi ktorými sviette ako svetlá na svete, majú u seba slovo života. (Filip. 2, 15—16.)

Našou prvou otázkou dnes bude: Kto rozožal hviezdy na oblohe nebeskej? A odpovieme: Boh, svojim slovom. My už dnes máme veľmi zjednodušené zažívanie svetla — stačí otočiť gombíkom a svetlo svieti. Koľko predtým bývalo priprav, než si mohol človek posvietiť! Ale Boh povedal, jednoducho povedal: Nech je svetlo a — bolo svetlo. A nie 40—60, 220 sviečok, ale stá a tisíce miliónov — — — Naše sviečky, nech už sú steari-
nové, voskové alebo elektrické, horia niekoľko hodín a — vypo-

vedajú službu — zhasnú. Hviezdy? Opýtajte sa ich, ako sú staré! Povedia vám, že sa narodily na štvrtý deň stvorenia. Kedy bol ten deň? Ako dlho trval? To sú veci, ktoré mnohých veľmi, veľmi zaujímajú. I nás by to zaujímalo, vedieť presne, kedy a ako to bolo. Ale — koniec koncov — čo na tom záleží? Dnes máme na mysli niečo, na čom záleží oveľa, oveľa, oveľa viacej. Či už i my sme boli zažatí Božím slovom? Či už i nám povedal Boh: Nech je svetlo? Či už i my si môžeme z tej duše zaspievať: „On vyvedl mne ze tmy v svetlo své?“

Boly moje hriechy odpustené? Stalo sa pri mne všetko nové? Utekla tma?

Ak áno — potom môžeme svietiť — ba musíme svietiť. Nie je ináč možné. Keď je svetlo, tak je svetlo — svieti! Svetlo nemôže byť tmou. Ak to svetlo, ktoré je v tebe, je tmou, akáže bude potom sama tma? Môže byť tma okolo svetla, ak je ono prikryté, ale svetlo neprestáva byť svetlom, kým nezhasne — ako ja neprestávam byť človekom, kým nezomriem.

Ludia sú Božími hviezdami len ak ich On sám zažal, ak im dal zo svojho svetla.

Podľa nášho textu svietia kresťania pokoleniu zlému a prevrátenému (pokrivenému, zmätenému v myšlienkach i v skutkoch). Svietia zemi ako nebeské svetlá. Jeden preklad dokonca hovorí doslova, že svietia ako hviezdy. „V ktorom žiarite ako hviezdy vo svete.“

Akým spôsobom však môžeme svietiť? Čím? Lebo lepšie: ako môžeme vydávať to svetlo, ktoré nám dal On sám?

Podstatou nášho svetla je naše slovo — slúčené so životom. Oheň, horenie, to je slučovanie látky s kyslíkom za vývoja svetla a tepla — pravda! Náš život, slúčený so svedectvom, vydáva svetlo, ukazuje nám Pána Ježiša. Plníme to, čo je smyslom už citovaných Pavlových slov: Odhaľujeme svetú posolstvo života. Radostnú novinu o bohatom, plnom, čistom živote, aký je možno žiť v Kristu Ježišovi.

Uvediem daktoré príklady z čias, kedy náš Spasiteľ žil na tejto zemi.

Ján Krstiteľ svietil slovami: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta“ a slúčil svoje slovo so svojím životom. Umenšil sa. Až do Ježišovho príchodu bol on sám veľkým prorokom. Pán sám o ňom hovorí, že nie je väčšieho nad neho. Tá veľkosť je práve v tom, že vedel byť malým. On Pánu Ježišovi ustúpil s cesty: Ide väčší, než ja — „On musí rústi, já pak menšiti se“. Prenecháva Mu svojich učeníkov.

Ale Ján nerobí Boha malým pred Herodesom. Pán Boh odsudzuje hriech a ty, Herodes, hrešíš v tom, čo robíš. I ty si musíš dať vziať hriech tým Baránkom, lebo zahynieš, bo v hriechu niet rozdielu medzi cisárom a žobrákom.

Druhý príklad máme na Pavlovi: I. Kor. 3, 11.

Svedectvo: Základu jiného žádný položití nemůž mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Kristus Ježíš.

Takéto je jeho presvedčenie, také slovo, ale toto slovo je slúčené s životom. Potvrdené skutkom. Keď nie je iného základu, nebudem na ničom druhom stavať. To, na čom som staval až dosiaľ, odhodím, pohrdnem tým, mám to ako za smetí — na to, čo je za mnou, zabúdam a ponáhľam sa za tým, čo je predomnou: Za cenu všetkých strát pozemských stavám to, čo večne trvá. Ja, učený doktor, idem tkať stany, žiť sa prácou svojich rúk, aby som Kristovi mohol slúžiť. A ani On nie je zbabelec. Prečítajte si 21. kapitolu Skutkov, ako hovoril, keď sa triasli o jeho život tí, ktorí ho milovali: „Já netoliko svázán býti, ale i zemříti hotov jsem v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše.“

Ako tretí príklad uvádzam Petra. Nie toho zastrešeného Petra, ktorý išiel za Ježišom len zďaleka, ale toho, ktorý slovom svietil: „Není v žádném jiném spasení, neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které by mohli spaseni býti.“

Hviezdami Pána Ježíša môžu byť ľudia, ktorí nielen sú hotoví horeť, aby svietili, ale i zhoreť, ak je to treba.

Vidíme, že v Jeho službe sa osvedčujú celí ľudia, mužné charaktery. Ľudia, ktorí majú presvedčenie a nie sú na predaj! Ako dieťa som videla na domoch tabuľky s nápisom: „Tento dom je na predaj!“ I ľudia by mohli chodiť po svete s podobnými cedulami: „Tento človek je na predaj!“

Ale Kristov človek nie je na predaj.

To je práve tá zmena, ktorú pri človekovi spôsobí stretnutie s Pánom Ježišom — vzkrieseným, živým Spasiteľom, ktorý naplňuje mocou svojho Ducha. To je práve prechod z tmy do svetla. Nový človek. Čestný, spravodlivý — zdravý na duchu.

Deti Božie bezvadné, uprostred pokolenia krivého a prevráteného. Rovní. Pravdiví až v hĺbinách srdca — v podstate svojho charakteru. Hotoví zriecť sa seba a predsa zas nestratíť svoju osobnosť v množstve. Majúci odvahu, ísť za svojim presvedčením stoj čo stoj. Nie takí, ktorí by boli hotoví robiť všetko, čo chce väčšina, len aby boli obľúbení. Vyrovnaní — hotoví povedať dobrému áno a nepravému nie. Hotoví odsúdiť nepravosť pri priateľovi práve tak, ako pri nepriateľovi, ale — i pri sebe!

Žiaria ako hviezdy vo svete. Majú svedomie citlivé ako magnetická strelka, sú hotoví postaviť sa za pravdu, i keby sa celý svet zboril a hovoriť ju s čelom zdvihnutým. Nerobia nič preto, aby vynikli, nevystavujú na obdiv svoje svetlo, bo vedia, že svojho nemajú nič. „Co máš, ježto bys nevzal? Ne, že bychom dostateční byli mysliti něco sami ze sebe jakožto sami ze sebe, ale dostatečnost naše z Boha jest.“ II. Kor. 3, 5.

Nenafukujú sa tedy, keď sa im niečo podarí, ale neutekajú,

keď je zle. Vedia, kde je ich miesto a zostávajú na ňom, nech sa robí čo robí.

Na úsudok ľudstva hviezda nebies nepýta sa,
na určenej dráhe ticho svetlom jasá.

Už Kazateľ radí: Ne ke všem slovům, kteráž mluví lidé, přikládej mysli své. Hviezda nebies má blízko do neba a preto počúva Božie Slovo — rozpráva sa so svojim Stvoriteľom a Pánom. Horí iba jedinou vášňou: slúžiť Bohu a bližnému, ako to spievame v tej našej novej piesni. Horí túžbou jedinou: „svet zahynulý k Tebe viesť a Tvoju šíriť slávu, česť.“

Takéto hviezdy často dlho nesvietia! Nepriateľ-satan sa už o to postará, aby zmizli, bo mu veľmi prekážajú v jeho diele. Ale, čo na tom, že sa skoro stratia — ak vykonali, čo vykonať mali? Pre nich je to vlastne povýšenie, oslávenie. Dostanú sa domov, do Otcovho náručia, za Pánom, ktorého tak milovali, že Jemu a Jeho cieľom zasvätili srdce, myseľ, ducha, telo, čas, všetko, čo mali — a boli hotoví i dušu pre Neho stratit. A hľa, získali ju. A „čo z života dlhého, ak nečinnosť ním zavláda?“

Mám tu celý soznam ľudí, ktorým svet ukrátil život, ale ktorí by istotne radosť a požehnanie svojeho pre Pána skráteného života nedali ani za číslicu rokov Matuzalemových, bez možnosti horeť pre Spasiteľa.

Jakub, Jánov brat, bol zamordovaný mečom.

Jakub Alfeov bol podľa tradície shodený s veže a tak usmrtený.

Matúš zomrel mučeníckou smrťou v Ethiopii.

Marka uštvávala lúza v uliciach mesta Alexandrie.

Lukáš bol, vraj, zavesený na olive dakde v Grécku.

Pavel na rozkaz Nerónov bol statý v Ríme.

Peter bol na svoju vlastnú žiadosť ukrižovaný hlavou dolu.

Matej, Judášov nástupca, tiež zomrel mučeníckou smrťou niekde v Abesínsku.

Petrov brat Ondrej bol ukrižovaný v Arménii a kázal s kríža dotiaľ, kým ho sily celkom neopustily.

Bartolomej si vybral za pôsobisko Frygiu a kázal tam tak, že upadol do nemilosti u kráľa a bol vypovedaný zo zeme. Ne-poslúchnul však a kázal ďalej, preto ho za živa upálili.

Filip umrel mučeníckou smrťou v severnej Ázii.

Judu prestrelili šípom, keď kázal.

A *Tomáš*, ktorý roky pracoval v Indii, bol nakoniec usmrtený tak, že mu vrazili do tela železnú tyč.

Zhasly hviezdy a Pán si zažal nové. Jeho pravda nezhasla. A tie nové zas boli a sú a vždy budú hotové liať svoje prúdy na Nehu, aby Ho svet videl krásneho, žiaducného, pretože pre-potrebného k životu i ku smrti.

Zhasly hviezdy — ale predsa svietia ďalej. Podľa Jeho príkazu žiari ich svetlo ďalej, bo tí, ktorí iných privádzajú k Nemu, budú sa skvieť ako hviezdy na večné veky.

Ach, nechcel by si i Ty byť Jeho hviezdou? Dať sa umyť, očistiť a zápaľiť pre Neho? Stojí to za to, dať život Jemu, ktorý dal život za nás, aby sme my život mali.

—f—

U našich.

*Ja som svetlo sveta.
Ten, kto ma nasleduje,
nebude chodiť vo tme,
ale bude mať svetlo života.
Ján 8, 12.*

*Na lúkach s nezábudkami,
na lúkach s klinčekmi,
so sedmikrások roji veselými
od konca zimy do začiatku zimy
prekvitá hojná detva môjho ľudu.
(Neznáma krása nepoznaného ľudu!)*

*Pomedzi jelšiny
potoky piesne hudú,
hlboké, tiché potoky . . .
oblaky, nezmerné hlbiny
nimi sú pohltené,
ako keď v hĺbinách srdca sa modlí a snívajú
duše už smierené,
po búrkach života pokoju navrátené.*

*Pod mlkvymi dúbavami
bučínami, jedlínami
sami, sami
chalúčky si postavili
otcovia naši,
uprostred diela Božích rúk.*

*Počujte, drahí, ja váš syn,
koreňom z vašej pôdy vyrástly,
ktorého tienil vašich hôr stín,
oblôčkom vašim poraziet' chcem na vás
a rieciť vám:*

*Boh večnej múdrosti rozsvietil
na nebi svetlo veľiké,
aby správu držalo nado dňom,
otvorte okno, otvorte dvere,
potešte, zohrejte sa
a ozdravujte v ňom!*

— 7 —

Čo mám urobiť s Ježišom?

Čože ja mám spoločného s touto otázkou! Veď to bola záležitosť Pilátova — ako sme čítali. Hej, bola to vtedy záležitosť Pilátova, ale od tých čias je to otázka každého človeka a dnes je to otázka tvoja. A nie hocijaká, vedľajšia, ani nie jedna z najdôležitejších otázok, ale najdôležitejšia otázka života. To isté, ako by sme sa pýtali: Čo mám urobiť so svojim životom?

Prvý sa ju pýtal Pilát. Koho?

Ludu. Rozoštvaného davu. Toho sa radí! Tomu predkladá otázku, ktorú si musí každý zodpovedať sám. Beda každému, kto sa radí, kto zodpovedanie prenecháva druhým. Svet, priatelia v ňom, telo, krv, budú vždy radiť proti Ježišovi.

Prečo sa nepýta svojho svedomia?

Ej, veď on sa pýta, pýta sa s hrôzou a úzkosťou, ale on má okrem svedomia ešte jedného pána a toho sa bojí. Je mužom len po istú medzu, ale za tou medzou už je iba zbabelcom.

Ako celkom inakší je Pavol!

„Neporadil som sa s telom a s krvou.“ Gal. 1, 16. So žiadnym človekom, ale so svedomím. To je dobrý radca, ten vždy stojí na strane Božej, na strane Pravdy!

Vítaz nad Pilátovým svedomím je cisár — Tiberius.

O čo išlo u Piláta?

Nielen, ku komu sa celým srdcom prikloniť, ale tiež vydat Ježiša na smrť, alebo ho oslobodiť!

Je presvedčený o Ježišovej nevine, má výstrahu od manželky, že Ježiš je spravodlivý, „já na ňom žiadne viny nenalézam“ — až potiaľ muž. Ďalej už je svedomie prehlúsené strachom. Veď, pozrite, ako bolo obvinenie Ježišovo štylizované: (šikovne!)

1. Prevracia ľud.

2. Bráni dávať dane. Luk. 23, 2.

3. Robí sa kráľom.

Kto sa robí kráľom, je nepriateľom cisárovým a s tým nemôže Pilát nič mať. Nemôže nechať vyvstať mienke, že s Ním drží.

Dozvie sa od Ježiša, že Jeho kráľovstvo je nie z tohoto sveta — počuje o pravde a ide naň hrôza, ale predsa nepovie: Neodsúdim nevinného! Kľučkuje! Snád mi pomôže z ťažkosti zástup. Keď ho oslobodia oni — budem čistý pred Tiberiom. Keď ho odsúdia oni — budem čistý pred Ním!

Úbohý Pilát! Nič mu nepomohlo, že Ho bol pred tým poslal k Herodesovi! Čo ty máš urobiť s Ježišom, nemôže za teba urobiť nikto druhý!

Mám vám prepustiť tohto?

Nie! My chceme Barrabáša! Ľudia milí, ale čo má potom urobiť s Ježišom!? On Ho chcel oslobodiť, chcel, vedel, že Mu

ide o život, bo tým cieľom Ho priviedli, povedali: „Námť ne-
sluší zabíjať žiadného!“ Ján 18, 31.

Bol by azda draho zaplatil, keby sa bol rozhodnul pre
Ježiša — takto však platil oveľa drahšie: stratou pokoja, ra-
dosti, šťastia, života. Kto stratí Ježiša, stratí život. Lebo Boh nám
dal večný život a ten život je v Jeho Synovi. Kto má Syna, má
život, kto nemá Syna Božieho, nemá života. I. J. 5, 11.

Ako skončila táto do istej miery porada a do istej miery
vytáčka?

Ukrižuj!

O chvíľu, po hroznej procedúre bičovania, po pohanení,
v trňovej korune vyjde Ježiš von: „Hľa, človek!“ Apel na ľudský
cit — ale mal to byť apel i na Pilátovo svedomie.

Poznámka o cisárovi a Pilát je v koncoch: vydá im Ho.
„I pojali Ježiša a vedli.“ A Pilát sa pozerá, ako s Ježišom od-
chádza všetko.

Ako ešte mohol žiť?

A ty môžeš žiť bez Ježiša?

Pilátova otázka je tvoja otázka a moja otázka: Čo mám
urobiť s Ježišom?

Raz sa Boh opýta každého: Čo si urobil s Ježišom?

Keď sa hlboko vnoríme do Božieho plánu spasenia, vidí-
me, že vlastne nie sme súdení za svoje hriechy, ale za to, čo
sme urobili s Ježišom! S tým, ktorý je naša pomoc od hriechu!

Čo teda s Ním máme urobiť?

Ó, prijmi Ježiša dnes!

—f—

Droby.

Aký si tam, kde ťa nikto nevidí, taký si charakter.

Moody.

Hriech je to, čo na tebe vidno vo svetle Božej tváři.

Pred Božou spravodlivosťou je hriech čierny, pred Božou láskou je hriech
diabolstvom.

Biblia hovorí, že je „hrozné, upadnúť do rúk živého Boha“ — ja hovorím, že
je oveľa horšie z rúk živého Boha vypadnúť.

„Kedy bol Pán Ježiš najkrajší?“ opýtal sa raz pastor Olfert Ricard jedného
zo svojich konfirmandov.

„Vtedy, keď prosil Otca za svojich vrahov — to by som ja istotne nemohol“
— odpovedal chlapec.

Je ťažké zachovať ostatné hodnoty tam, kde prestane byť centrálnou hodno-
tou Boh. Ak stratíš svoje nebo, stratíš i svoju zem. Nemôžeš dlho veriť v človeka,
ak neveríš v niekoho väčšieho, kto mu dáva trvanie a význam. *E. S. Jones.*

Tŕnie, tma a láska.

„Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projíti nemohl a stezky mé temnostmi zastřel.“ Jób 19, 8.

Previedla by som tento verš do bežnej reči takto: Tŕnie, tma a láska. Či sa to srovnáva? Nuž, ak nám to tŕnie a tú tmú kladie do cesty láska, akosi sa nám to nesrovnáva, skôr sa nám zdá, ani čo by láska nebola láskou. To však je iba domnienka.

Náš text je vzatý zo slov ťažko skúšaného Jóba. On si to vzdychá: „Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projíti nemohl a stezky mé temnostmi zastřel.“ Istotne mal Jób voľaké plány, veď mal veľkú rodinu a veľké gazdovstvo. Chcel to i to zaviesť, ísť určitou cestou, ale tu mu je zrazu v ceste taká prekážka, že nemôže z miesta. Vieme, že stratil všetko, čo mal a popri tom ťažko ochorel. Ach, keby sa akokoľvek namáhal, už nevykoná, čo vykonať mal v úmysle, ani sa nedostane tam, kam chcel dojsť. Prečo?

Pretože tá cesta bola tak zatarasená, že nebolo možno sa dostať ďalej. Všimnite si slov: *zapletol moju cestu*.

Keď ľudia chcú zatarasiť cestu pred ľuďmi alebo pred zverou, popreplietajú ju tŕním alebo ostnatým drôtom, vôbec niečím, čo by nejako poranilo každého, kto by sa usiloval tade prejsť.

A tu je reč o takom zapletení. „Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projíti nemohl.“ — Je tu však ešte niečo o tme: „Moje cesty prikryl tmou.“ Nože, je tu dvojce: tŕnie a tma. Načo? „Abych nikoli projíti nemohl.“

A v tom že by bola láska? Hej, v tom bola láska. Všimnime si, po ktorých to cestách Hospodin zabránil Jóbovi kráčať? On nám o tom hovorí sám. Vraví: *Moju cestu, moje chodníky*.

Ach, keď sa tak človek pustí *svojou* cestou, podľa *svojej* vôle, podľa *svojej* túžby, podľa *svojho* srdca, to je vždy cesta nebezpečná, i keď to človek sám nevidí. Čítame v Slove Božom: „Cesta zdá sa príma človeku, ale dokonání její jistá cesta smrti.“ Prísl. 16, 25. A keď Boh chce človekovi zabrániť, aby nemohol po tejto ceste kráčať, je v tom láska, *len láska*. A vtedy človek nemá nariekať, ale chváliť.

V časoch mnohých ťažkostí a skúšok je prirodzené, že človek hľadá potešenie pre svoje srdce. Toto srdce však je tak ľstivé a prevrátené, že hľadá šťastie a blaho na *svojich* cestách, ono však sa dá nájsť *iba na cestách Božích*.

Preto vďaka Bohu za prekážky, za to tŕnie, za tmú, za všetko, čo nám prekáža previesť našu vlastnú vôľu. „Co já činím nyní, ty nevíš, ale potom zvíš,“ hovorí nám Pán. Až sa On, Slnko spravodlivosti, zjaví, vtedy uvidíme, aká zhuba nás čakala na tej našej ceste.

Nenariekajme si tedy, že často musíme kráčať vo tme a tŕním, veď za tým za všetkým je Božia láska a starostlivosť. B. J.

Z jarného spevníka.

*Duša moja ako motýľ,
z jara farieb zrodený,
nad nežnosťou Tvojho diela
poletuje v nadšení.
Tvoja láska objala ju
ako slnce hrejivé,
keď Ty tešíš,
keď Ty ľúbiš,
to je ozaj pravdivé!*

*Alej vrb sa v údol ženie,
ranným slnkom zlátený,
oršeje a sedmikrásky
plesajú hen v zeleni.
Kde sa vzalo, tu sa vzalo
jaro — dieťa blažené
prispiešilo, pohladilo
oči nudou znavené.*

*Viem, že ľúbiš vždycky verne,
i keď plúšť sa rozleje,
i keď plynú mraky čierne,
i keď srdce vo tme je.
Ale teraz tak mi jasne
Tvoja blízkosť preniká:
— nezdržím sa, odvážim sa
spievať z Tvojho spevníka! —7—*

Nehovorilo pravdu.

Jedna kráľovná, ktorá vládla v temnej Afrike, si namyslela, že je zo všetkých žien najkrajšia.

Raz však prišli do jej krajiny kupci, ktorí predávali zrkadlá. Jej veličenstvo sa veľmi roztúžilo, pokochať sa pohľadom na svoju nedostižnú krásu. Jediný pohľad však milej kráľovnej povedal pravdu: Si ošklivá.

A čo urobila kráľovná? V hneve hodila zrkadlo na zem, až sa rozbilo na drobné kúsky a kupca vyhnala. Či to pomohlo jej kráse?

I my často robievame tak, ako táto nerozumná žena. Keď sa nám niektorá pravda neľúbi, odvrátíme sa od nej a myslíme si, že je všetko v poriadku, podľa našich predstáv.

Milujme pravdu preto, že je pravdou a nie len vtedy, keď nám je príjemnou.

Kútik mladých.

Keith L. Brooks:

Ako si urobiť doma raj?

(Dokončenie.)

Druhý návrh.

Ak ste rozhodne a určite ustanovili Krista Hlavou, musíte sa dohodoriť, že on bude rozriešením každého problému, ktorý by mohol nastať.

Žalmista hovorí: „Opatrne se míti budu na cestě přímé; choditi budu ustavičně v upřímnosti srdce svého v domě svém.“ Bolo povedané, že svetlo, ktoré svieti najďalej, svieti doma najjasnejšie. Máme na ľudí duchovný vplyv len podľa toho, ako sa naše chovanie doma rovná nášmu svedectvu.

Krestanský rodič by sa mal denne modliť, aby bol živým výkladom krestanstva vo svojom dome. To znamená, že spôsoby, spoločnosť, práca, ba i rekreácia — musia byť regulované túžbou, uctiť a osláviť Ježiša Krista. Čínskemu šuhajovi, ktorý študoval v Amerike, dali Nový zákon. Onedlho sa ho opýtali, či ho čítal. Odpovedal: „Áno, čítam ho a žijem ho!“

Ak chceme ľuďom prinášať nebo, musíme doma v skutku žiť Krista. Detstvo je ako zrkadlo. Prijíma a odráža obrazy všetkého, čo je pred ním. Ak ustavične len kritizujeme, hašteríme sa a urážame, stratia naše spoločné modlitebné chvíle svoj význam — prestanú byť svedectvom. Možno dokonca vyvolajú nechť ku každému náboženstvu.

Amerického kinoherca Billyho Kenta, keď bol ako sedemročný raz na svadbe, sa ktosi opýtal, akú svadbu bude mať raz on. Odpovedal veľmi vážne: „Ja sa nikdy nebudem ženit. Žil som pridlho medzi manželmi.“

Na nešťastie mávajú takýto pocit i deti krestanských rodičov, bo rodičia zabudli urobiť Krista rozriešením všetkých domácich problémov. Veď veľaráz chýba medzi mužom a ženou i len obyčajná zdvorilosť!

Pred niekoľkými rokmi nocoval vynikajúci majiteľ továrne na automobile v jednom americkom meste. Už zaspával, keď začul, ako obyvateľ vedľajšej izby volal niekoho z ďaleka k telefonu, kým sa pripravoval k odpočinku.

O chvíľu hovoril do telefonu so svojou ženou. Prial jej dobrú noc. Sýty hlas hovoriaceho a rozkošný spôsob jeho reči prinútil nevolaného poslucháča zdvihnúť sa na lôžku. Nikdy nepočul nikoho tak starostlivo sa vypytovať a tak úprimne ľutovať, že nemôže byť doma. Nežný záujem o ženino zdravie a jej blaho bol vyjadrovaný okúzľujúcou básnickou rečou a končil lúbezným a hlbokým vyznaním lásky. Telefon ōdcengal, vypínač zaplesknul a — bolo ticho.

Nedobrovoľný poslucháč vzal slúchadlo a čo najtichšie sa opýtal správcu hotela, kto býva v izbe vedľa neho. „Markíz CH. E. Hughes,“ znela odpoveď. Či by takýto srdečný a zdvorilý záujem nemal byť charakteristikou každého *kresťanského* domova?

Prečo to je, že tak často v dobe zasnúbenia sa muži môžu zdvorilosťou a ohľaduplnosťou zrovna pretrhnúť — ale po svadbe toho nechajú a rezervujú tieto vlastnosti, aby ich použili voči svojej žene len vo spoločnosti? Kdo je nasledovateľom Majstrovým, istotne nemôže ináč, ako byť ušľachtilým gentlemanom vo všetkých okolnostiach — i doma. Pisateľ týchto riadkov s láskou spomína otca a matky, ktorí si vždy *navzájom* preukazovali hlbokú úctu.

Nekresťanské ovzdušie, nezdvorilosť, nerozumné požiadavky a kriky, vyvolávajú v deťoch často odpor voči rodičom. Zvlášť tam, kde rodičia vyznávajú, že sú veriaci. To, v akom rozpore mysli sa deti karhajú, má vplyv na rozpore mysli, v akej sa karhanie prijíma.

Ktosi napísal: „Prvou podstatnou podmienkou pre výchovu dieťaťa je, aby vychovávateľ mal viac rozumu, než dieťa.“

„A vy, otcové, nepopoužite k hnevu detí svojich,“ napísal apoštol Pavol (Ef. 6, 4). A zase u Kološanov 3, 21: „Otcové, nepopoužite k hnevivosti detí svojich, aby si nezoufali.“

Nie je náležitej a trvalej autority v dome, pokiaľ tam nie sú riadne spôsoby, a kým ruka v ruke s rodičovskou pevnosťou nekráča kresťanská láskavosť a súcit. Poslušnosť pod požiadavkou lásky a pod kresťanským príkladom je najlepšou poslušnosťou.

Raz nám rozprávali o otcovi, ktorého sa synček opýtal, čo je to kresťan. Otec, ktorý sa sám medzi kresťanov hlásil, poukázal na synkovi kresťana opísať. Chlapec chvíľu tíško rozmýšľal a potom sa opýtal: „Otecko, videl som niekedy nejakého?“ To bola rana, na ktorú otec nikdy nezabudnul.

A čo povedať a vzťahu medzi mužom a ženou? „Muž jest hlava ženy, jako i Kristus hlava cirkve a onť jest spasitel těla. A protož, jako církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým.“ Ale zase: „Muži, milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni.“ (Efez. 5, 23—25.)

Je tvoj dom založený na tomto novozákonnom základe? Vie si manželka svojho muža uctiť ako hlavu? — Ale nech si je manžel istý, že sa o svoju ženu tiež stará tak, ako sa Kristus stará o cirkev. Kde nie sú manželia k sebe navzájom pozorní a šetrní, kde nie je jednoty v láske, tam Kristus nie je Pánom v dome.

Nech nastanú hocaké ťažkosti, majte toto rozhodnutie:

Vždy iha k Ježišovi, keď hrozí súženie,
len v Ňom je útočisko, On búrky zaženie.
Žiaľ vypovíme Jemu i skúšok horkosť,
než prosbu vyslovíme — už z hrôz nás vyproští.

Tretí návrh.

Rozhodnite sa, že váš domov bude prípravňou školou pre nebeskú univerzitu.

Kde sa staráme o pokrm pre telo, tam by sme mali tiež nájsť pokrm pre myseľ a pre duchovný život. Mali by sme doma tak ukazovať Krista, aby nikto nemusel chodiť sa učiť o Ňom inam.

Keby v tejto veci boli rodičia voči deťom naozaj verní, nebolo by neobrátených dospelých. „Vyučuj mladého podľa spôsobu cesty jeho, nebo keď sa i zestará, neuchýlí sa od ní“ (Prísl. 22, 6).

Väzeňský kazateľ raz povedal: „Najposlednejšie, na čo taký poblúdilý, ľahkomyselný syn zabúda, je modlitba, biblický verš a pieseň, ktoré počúval pri kozube.“

Aké to zmätené ráno —
toľko je roboty zas!
Muž náhli za prácou — áno,
k modlitbám niet u nás čas.

Deti zas do školy chvatom
stroja sa, to ktoré drier,
bez toho, že by im zlatom
v uši znel verš z Písma — spev.

Nože sa nediv, že chmúrny,
ťažký a dlhý deň tvoj,
prudký je muž, — syn tvoj spurný,
všade len nesúlad — boj.

Stíš sa, ó, stíš sa hneď zrána,
navečer utíš sa zas,
s rodinkou svojou chváľ Pána,
čo učil modliť sa nás.

„Vychovávajúte je v cvičení a v napomínaní Páně“ (Ef. 6, 4), radí apoštol Pavol. Tým sa dostáva školenie pod dvoje záhlavie. CVIČENIE sa týka praktickej kresťanskej výchovy, vyučovania disciplínou. NAPOMÍNANIE zase znamená, slovom a návodom a prostredníctvom učebnice — v tomto prípade Božím Slovom — vtlačať niečo do mysle. Ani jeden ani druhý spôsob tejto domácej výchovy nie je dobre zanedbávať.

CVIČENIE. Nebude úcty k autorite, kým sa nevrátime k staromódnemu systému doma. (Vid Prísl. 25, 15; 19, 18; 13, 24). Nejednen zdatný kresťan svedčí, že jeho mravná výchova sa začínala pri kolenách zbožnej matky a krížom cez kolená prísneho otca. Niet pochybnosti o tom, že premrštená prísnosť je nebezpečná, ale oveľa nebezpečnejšie je, keď dieťa ovláda svojich rodičov.

Keď Hospodin hľadal človeka, ktorému by mohol sveriť

svoje tajné rady, vybral si takého, ktorý bol charakteristický tým, že spravodlivo ovládal svoj dom. Vyvoliac si Abraháma, Hospodin povedal: „Nebo znám jej, že prikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy a činili spravedlnost a soud“ (I. Mojž. 18, 17—19).

Keby nebol ovládal svoj dom, získavajúc ho pre Boha, nebolo by možné sveriť mu veci, siahajúce ďaleko za jeho dom.

NAPOMÍNANIE. Hneď na samom začiatku rozkázal Hospodin, aby sa v Jeho slove ľudia vyučovali doma. „A budú slova tato, kteráž já prikazuji tobě dnes, v srdci tvém a budeš je často opětovati synům svým a mluviti o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje“ (V. Mojž. 5, 6—7).

Veľkým a základným biblickým náukám môžeme učiť jednoduchou rečou už i malé deti. „Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil, aby vyrozuměl naučení? Odstaveným od mléka, odtrženým od prsou.“

Rodinná Biblia je sťa mocná skala,
útočišťom býva všetkým ľudským rodom.
Pustý každý domov, hoc by palácom bol,
kde nie ona zbraňou proti sveta svodom.
Pohľadom v jej stránky síla v duši rastie,
srdcu pokoj dáva, odvahu a šťastie.

Niektorí ľudia si nariekajú, že doma dostali náboženstva viacej ako treba. Takéto presýtenie náboženstvom býva potom výhovorkou každému, kto sa vyhýba kostolu a nechce ani počuť, keď ho pozývame.

Predpisy Biblie naozaj nevyzývajú človeka, aby neprestajne len citoval Písmo, brnkal na jedinej strune náboženstva a chodil po dome s dlhou tvárou. Jedna veriaci matka sa raz sťažovala pastrovi na svojho syna, ktorý jej vyčítal, že doma nehovorí o inom, iba o náboženstve. Na to jej farár povedal: „Nech je vaša reč ozdobená soľou. Ozdobená! Nie plný tanier soli! To by malo osudné následky!“

Nesmieme zabúdať, že malé nádoby sú hneď plné. Musíme prosit o rovnováhu a o trpezlivosť, pritom však zostať verní Tomu, ktorého sme prehlásili za Hlavu svojej domácnosti. Rozumie sa, že kresťanský domov bude miestom plným potešenia, bo kde je radosť Hospodinova, tam nemôže byť nikto zagánený a nakyslý. Ktosi pekne napísal:

Nie sú to stoličky, knihy a iné veci všetky,
nie obrazy, čo zdobia známe steny,
nie kanárik, hoc trilkuje nám z klietky —
je smiech to radostný, po izbách rozvírený,
je úsmev mamičkin to sladký z večera,
svit blaha v očiach maličkého brata
a láska vzájomná, v čom detstva nádhera,
v čom rozpomienka na domov je svätá.

Ach, usilujme sa, aby u nás doma bolo ako v nebi! Vtedy budú naše deti mať nedocenené dedičstvo, na ktoré tak ľahko nezabudnú. Charles Dickens napísal svojmu synovi, keď odcestoval do škôl:

„Môj drahý syn! S najväčším dôrazom a čo najsnažnejšie Ti pripomínam neobsiahlu cenu Nového zákona a jeho štúdia. Táto kniha je v živote neomylným vodcom. Keď si ju budeš hlboko čítať a budeš sa koríť pred naším Spasiteľom, nemôžeš veľmi chybiť. A vždy si v srdci zachováš pravú úctivosť a pokoru. Tiež Ti pripomínam zvyk každodennej rannej a večernej modlitby. Toho som sa držal cez celý život. A pamätaj, že som sa usiloval urobiť Ti Nový zákon pochopiteľným a milým ešte vtedy, keď si bol malým dieťaťom. Nože, nech Ťa Boh požehnáva!“

Do domu, v ktorom vládne Kristus, môžeme pozvať anjelov na celú noc a nebude sa im zdať, že sa dostali niekam, kam nepatria.

DOMOV.

- DOMOV Svet plný boja vonku a svet plný lásky vnútri.
DOMOV Miesto, kde malí sú veľkí a veľkí sú malí.
DOMOV Otcovo kráľovstvo, matkin svet, detský raj.
DOMOV Miesto, kde dávame najavo najväčšiu nespokojnosť a kde s nami jednajú najlepšie.
DOMOV Centrum našej lásky, objímané najlepším prianím nášho srdca.
DOMOV Miesto, kde sa náš žalúdok sýti tri razy denne a naše srdce tisíc ráz.
DOMOV Jediné miesto na svete, kde sa ľudské chyby a nedostatky prikrývajú jemným pláštom lásky.

Povešť o Vetri a o Slnci.

Slnko a Vietor sa raz dohadovali o tom, kto z nich je silnejší. Keď sa zdalo, že sa nedojednávajú, prišiel im do cesty jazdec na koni.

„Teraz uvidíš,“ povedal Vietor. „Stačí, aby som len trochu zafúkal a hneď mu shodím kabát.“

Fúkal a fúkal a fúkal . . . Ale čím väčšmi fúkal, tým pevnšie si jazdec pritahoval kabát k telu. Vietor sa nahneval a navial na úbohého jazdca i vody a snehu. Ale ani to nepomohlo.

Tu vykuklo slniečko zpoza mračien a usušilo zem. Jazdec sa potešil jeho teplým lúčom a keďže ho tak pekne zohrial, vyzliekol kabát a položil ho pred seba na koňa.

„Vidíš,“ povedalo Slnko Vetrovi, „podobrotky viacej zmôžeš ako pozlotky.“

Zprávy.

Konferencia spolku Modrého kríža na Ozdíne 24.—25. mája 1942.

Program :

Dokonalé spasenie.

1. referát: Dokonalé porušenie človeka.
2. referát: Dokonalá smrť Baránka Božieho.
3. referát: Dokonalá spravodlivosť.
4. referát: Dokonalý pokoj.
5. referát: Dokonalá radosť.

„Lebo kráľovstvo Božie nie je pokrm a nápoj, ale spravodlivosť a pokoj a radosť v Svätom Duchu.“ Rím. 14, 17.

Pošta.

Drahí bratia a sestry v Pánu Ježišovi!

Tak som Vám do tohto čísla zase poslovenčila jeden z krásnych článkov našej drahej sestry Jehličkovej. Istotne sa mu všetci potešíte, napriek tomu, že sa nezaobrá len tou najväčšou vecou na svete, totiž láskou, ale tiež dvoma veľmi neprijemnými vecami: tmou a tŕním.

Ja som sa v posledných týždňoch skoro denne zaoberala rozmyšľaním o tŕňoch, bo som v duchu sledovala cestu Pána Ježiša na Golgatu. Tam sa to, veru, bez tŕnia neobišlo! A kto sme my, aby sme si na všelijakú tú životnú bodľač nariekali, keď On pre naše spasenie toľko bol hotový pretrpieť?

Mňa nič pri dietkach Božích toľko nemrzí, ako keď natahujú tvár a stále a stále sa len žalujú: Ako sa oni majú zle!! Akože sa Ty, môj milý kresťan a moja milá kresťanka, môžeš mať zle, keď máš to najcennejšie a jediné

pre život potrebné, Pána Ježiša? Áno, môžeš mať bolesti, núdzu, žiť v samých nemociach, v osamotenosti, prostred neporozumenia, ale predsa len ti nemôže byť zle, keď Pomocník, ktorého silná ruka na všetko stačí, je s tebou.

Ja si často spievam jednu z krásnych piesní sestry Márie Royovej, za ktorú jej vari ešte raz budem môcť poďakovať, a rada by som ju zaspievala každému, kto sa zaplietol do všelijakého toho tŕnia a bedáka.

Nežaluj hneď, keď ta tarcha kríža trochu zabolí.

Pomysli len: za vojvodu zbabelca kráľ nezvolí.

Či nechcete byť vo vojsku nebeského Kráľa vojvodcami? Ak áno, potom i v ťažkostiach hore hlavy, znášať bolesti bez zbytočného náreku, mužne, tak, žeby nesením kríža bol náš Spasiteľ oslávený. On je hodný toho, aby

sme Jeho meno vyslovovali
s plesom, s chválením, naplnení
radosťou z toho, že sme Jeho a
On je náš.

Spomínáme Vás všetkých s vre-

lou láskou a srdečne Vás po-
zdravujeme všetci zo všetkých
troch domov, zvlášť však Vaša
sestra v Pánu Ježišovi,

Mária Rafajová.

OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.

Spolok „Vieroslava“ s vďakou kvituje milodary, prislé do 23. II. 1942.

Breznička: M. Sikorová 40'—; Bardejov: A. Bombová 30'—; Bratislava: r. Rybáriková 40'—, br. Potúček 40'—, P. Marcik 90'—, N. N. 40'—, Dr. V. Roháčková 100'—, K. Zlámal 50'—; Cinobaňa: D. Garajová 50'—; Červenica: s. Gazdačková 230'—, s. Vangorová 60'—, br. Kyšgeci 46'—, br. Durgala 50'—, R. Labátová 60'—, br. Lehotský 60'—; Hradište: Št. Masár 100'—; Hrabovo: M. Dovalová 30'—, H. Dovalová 30'—; Kalinovo: S. Krížani 50'—; Kamenec: M. Volár 10'—; Malčice: N. N. 200'—; Nové Mesto n/V.: E. Krúpa 50'—, s. Pilátová 10'—, s. Pauzarová 10'—, r. Hlubockých 20'—; Ozdín: oprava z minulého čísla, stálo: M. Pániková 10'—, malo stáť 40'—, N. N. 10'—, N. N. 20'—; Pezinok: K. Gschvengová 40'—; Púchov: H. Moštenanová 20'—; Pov. Bystrica: J. Balusíková 50'—; Stará Turá: M. Mešková 20'—, pi. Hlubocká 20'—, M. Potfaj 20'—, r. Ratajová 50'—, O. Uhlík 50'—, pi. Košťálová 10'—, uč. E. Hlubocká 10'—, r. Mazáková 10'—, N. N. 10'—, J. Mikas 10'—, uč. A. Uhlíková 19'—, M. a J. Machajdík 122'—, N. N. 500'—; Trebejov: N. N. 100'—; Tisovec: Z. Homolová 100'—, L. Augusta 200'—; Turč. Sv. Martin: M. Paulíny Tothová 150'— miesto venca milovanej vnučke Helenke; Vážec: M. Petrušková 9'—, rodina Hofma-

nová 100'—, L. Urbancová 50'—, Eva Šimková 130'—, J. Doubravová 60'—, R. Procházková 180'—, E. Vodrážková 20'—, A. Fuksová 80'—, M. Procházková 20'—, L. Svobodová 50'—, J. Calupníková 35'—; Handlová: D. Vegeš 50'—.

Členské príspevky: Bzince: E. Bratanová 20'—; Bratislava: B. Rosembergerová 20'—, K. Rybáriková 90'—, A. Čičelová 30'—, M. Valentová 100'—; Hrabovo: I. Antalová 10'—, W. Matejová 10'—; Kozárovce: J. Mačicová 100'—; Nové Mesto: s. Pauzarová 20'—; Ozdín: s. Priechinská 10'—, M. Ďurišková 10'—, M. Pániková 10'—, M. Spišáková 10'—; Píla: J. Kalcíková 10'—; Pezinok: Z. Neumanová 20'—; Rovňany: J. Liptáková 20'—; Ružomberok: E. Bohúňová 25'—; Strečno: s. Maláčová 80'—; Stará Turá: B. Chorvátová 30'—, uč. A. Krúpová 100'—, M. Mačicová Jurajová 40'—; Trebejov: A. Rybáriková 30'—; Turá Lúka: Z. Krčová 11'—; Velčice: O. Zemánek 80'—.

Na Domov bielych hláv: Bratislava: M. Sitárová 40'—, Cinobaňa: D. Garajová 50'—; Hyby: N. N. 10'—, Bratstvo M. K. 20'—; Nový Smokovec: N. N. 55'—, E. Valachová 30'—.

Na misiu: Velčice: O. Zemánek 10'—; Žbince: O. Lipták 10'—.

Čitateľom v Protektoráte prikladáme do tohto čísla složené lístky sestry A. HOFMANOVEJ a prosíme, aby predplatky pre rok 1942 posielali len týmito složenkami.

Ďakujeme už vopred, i predplatiteľom i milej sestre Hofmanovej, zvlášť však sberateľke predplatkov, sestre Jehličkovej, ktorá napriek svojej telesnej slabosti znova chce Večernici takto slúžiť.

Večernicu vydáva spolok „Vieroslava“ na Starej Turej. — Zodpovedná redaktorka Mária Rafajová. — Spolupracovníčka Božena Jehličková, Praha-Strašnice. — Predplatok 10 Ks ročne, pre Ameriku 18 Ks. Jednotlivé číslo 2 Ks. — Tlačou kníhtlačiarne Daniela Pažického na Myjave. — Novinová sadzba povolená Riaditeľstvom pošty a telegrafov v Bratislave č. 54.669-III. a 37 zo dňa 28. V. 1937. Dohliadač pošt. úrad Stará Turá.